

Creațiile tinerilor artiști de la Facultatea de Arte și Design stau sub semnul elementului proteic al existenței omenești în societatea contemporană de consum. Toate mărturisesc o trecere, o tranziție de la un aspect la altul, a ființei umane, în condițiile dificultății păstrării unei identități unitare și a unei simțiri consecvente în contact cu lumea postindustrială.

În «Coliviile» Irinei Panțiru se exprimă un fel de obsesie a unui univers constrângător, reluată limpede în «Spațiul limită», o temă care sugerează spaima (corect gestionată) de insuficiență, de limitarea condiției umane la social și la circumstanțele lumesti;

se regăsește un univers dedublat, oglindit, în «Neajunsul» lui Ionuț Vidican, prin care se arată, de la Emil Cioran citire, «Același sentiment de neapartenență, de joc inutil, oriunde aș merge: mă prefac că mă interesez de ceva de care nu-mi pasă deloc, mă agită din automatism sau milă, fără să particip vreodată, fără să fiu vreodată prezentă undeva. Ceea ce mă atrage se găsește în altă parte, și acest altundeva nu știu ce înseamnă.»...

Lucrările reprezintă fluiditatea, curgerea permanentă din interiorul universului personal omenesc. Dacă «Mnemosyne», de Ștefania Crișan, întruchipează nostalgia memoriei (se află acolo o siluetă scaldându-se în, îmbrățișând râul memoriei), prin antiteză aproape, «Mișcarea» Georgianeii Iancu vorbește despre o regrupare, în adâncul fizicului concret, al dansului multicolor al atomilor, pentru regăsirea vreunei certitudini de acum imposibile... Și toate acestea prin descompunerea unei fotografii în minimele sale alcătuitoare.

Tablourile lui Iulian Iftodiu conțin recontextualizări de cuvinte, atât de utilizate încât purtătorii lor aproape că le-au uitat înțelesurile (lucrări precum «Capul la cutie») sau metaforizări ale solitudinii absolute, în picturi ca «No Identity»; pe de altă parte «Autoportret. Identificare», de Nicolae Velciov, prezintă cu asupra de măsură tânjirea spre o remodelare, spre o regăsire de sine, într-un spațiu rarefiat sau tulburător deconcertant, ca și «Neliniștea interioară» a lui Mihai Toth, de pildă, care de fapt pare a trimite transfigurat către un «Strigăt» de Edvard Munch, spre tristețea sa ce îndeamnă la revoltă.

«Tancurile» Alexandrei Ungureanu transmit o continuare psihotică a naturalului în mecanic, alegând să ilustreze astfel relația, ca pe o neliniște sfâșietoare între război și resemnare, în timp ce « Trecerile prin lumină » pictate de Iulia Rotariu conțin o cercetare a enigmei spiritualului, într-o epocă în care acesta se arată tot mai greu accesibil.

În vreme ce «Idea de consumerism», a Roxanei Bloju, descrie dramatic omul înghițit de propriul său consum, și astfel condiția vieții în societatea contemporană, liniile fluide ale sculpturilor prezentate de Ana Kovacs, Ștefan Pavliuc și Eugen Țibuleac salvează raportarea omului la lume, printr-un artistic aproape alchimic, prin alăturări între sugestia oului sau a seminței și verticalitatea unor linii ca de zidărie, sau unduirea crengii de copac în bătaia vântului...

Picturile lui Andrei Pârâușanu, în același timp, descriu șocul asocierii spontane, sau al forțării opțiunii, într-un univers care solicită o mie de renunțări pentru fiecare alegere asumată. Liniile lui aproape că decid separarea, impun planuri diferite în ființarea către un scop.

Un fel de inimă a expoziției ar putea fi constituită de picturile Edinei Bloju, care ezită doar aparent între spiritual și fizic, între lumină și concentrarea asupra corpului uman în posturi edificatoare... Culoarele ei sunt sobre, discrete și diafane, iar fizicalitatea reprezentărilor trimite mereu spre sufletesc. Lipsa trupului din tabloul său «Absența corpului» sugerează în același timp o prezență de fum, o prezență palpabilă în aceeași măsură în care este inexistentă, cât și neesențialitatea acesteia, faptul că este în fond la fel de stranie și de tăcută ca o absență, ca fleacul în raport cu substanța.

Lupta pentru identitate este în cele din urmă la fel de importantă ca și dizolvarea acesteia în «locul în care cu toții vom ajunge», așa cum pare să argumenteze expoziția «Fenomen de tranziție»...